ဝန်ရင်း
Read on the move
လကောင်ကျူးရင့်
ကြူဖိနှာစုဖို့လေး
Love You♡

အခန်း (၁)

"တောက်"

မတည်ငြိမ်နိုင်သည့်စိတ်တို့ က ခြေထောက်တွေကို နားခွင့်မပေးဘဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေမိတာ ညောင်းလို့ ညောင်းမှန်းလည်း မသိ...၊

နာရီငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ည ကိုးနာရီတိတိ..၊

"ခဏတစ်ဖြုတ် ထိုင်ပါဦး သမီးရယ်...အချိန်လည်း ရှိပါသေးတယ်၊ မောင်မြတ်ထွန်းလိုလူက ဒီလိုကိစ္စတွေကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြေရှင်းသွားနိုင်မှာ ပါ"

အနားကို ဒေါ်ဖြူဖြူကျော်ရောက်လာသည် ။ လူကြီးပီပီ ဖျန်ဖြေရေး စကားတွေပဲ ပြောလာတော့ မိခင်ဖြစ်ပေမယ့်လည်း စိတ်မရှည်သည့်မျက်ဝန်းများ နှင့် ကြည့်မိခဲ့၏။

"မေမေ ဒီကိစ္စတွေကို သေချာမသိပါဘူး မေမေရယ်၊ ဒါ ကုမ္ပဏီမှာ ရာထူးတိုးဖို့ အတွက် သူ့ထက်ငါ အရည်အချင်းပြကြမယ့်နေရာမျိုး မဟုတ်ဘူး ၊ တကယ့် လူဆိုး၊ လူရမ်းကားလေးတွေ စုဝေးကြတဲ့ နေရာကို သွားတာ..."

"သမီးရယ်..."

"ဒီကောင် ရှုပ်သမျှ ဒီတိုင်း လိုက်ရှင်းပေးနေရင် တစ်နေ့နေ့ သူ ဒုက္ခ

တွေ့တော့မှာ ၊ မသွားပါနဲ့ ဆိုတာ တားလို့ မရဘူး၊ မိတ်ဆွေအသိုင်းအဝိုင်းတွေရှေ့မှာ ဆိုရင် မိန်းမကို အလွန်ချစ်၊ အလွန်ကို အလိုလိုက်တဲ့ ယောက်ျား၊ လုပ်စရာရှိပြီဆို ဘယ်သူတားတား ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တတ်တာတွေကျတော့ ဘယ်သူသိသလဲ”

“တိုးတိုးပြောပါ သမီးရယ်...သူ့မိဘတွေ ကြားသွားပါ့မယ်”

“မတတ်နိုင်တော့ဘူး မေမေ၊ သမီးယောက်ျားကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရရင် သူတို့ က ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာ လဲ”

“သူတို့ ကလည်း သားအရင်းကြီးတစ်ယောက်လုံးပဲလေ၊ မပူဘဲနေမလားကွယ်”

“ပူရင်လည်း သမီးလောက် ပူမှာ မဟုတ်ဘူး လို့ ပြောရင် လောကကို ကန့်လန့်တိုက်တယ်ဖြစ်ဦးမယ်၊ သူတို့ ပူနေကြတာ သူတို့ ရဲ့ သားအငယ်ကိုပဲ၊ ကို့ကို ပူတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဘုန်းမီးနေ ဆိုတဲ့ သတ္တဝါ ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ ဘယ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ လည်ပင်းရှည် ရင်ဘတ်ဖိ၊ အုန်းခနဲအသံကြားတာနဲ့ “သားကြီးရေ လုပ်ပါဦး” ဒါပဲ...”

“သမီးရယ်...မိဘဆိုတာ လိမ္မာတဲ့ သားသမီးကို စိတ်အေးနိုင်ပေမယ့် မလိမ္မာတဲ့ သူကိုတော့ ပိုဂရုစိုက်ရတယ်..ပိုပူရတယ်လေ၊ အဲဒါ ဘယ်သူ့ကိုပိုချစ်တာ မချစ်တာနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

စိတ်မရှည်တော့ပေမယ့် မိဘဆိုတော့လည်း ဒီ့ထက်ပြန်မပြောချင်တော့ပါ။ နာရီကို ထပ်ငုံ့ကြည့်မိတော့ ကိုးနာရီခွဲပြီးနေပြီ။

ညဦးက မိသားစု အပြင်မှာ ညစာစားခဲ့ပြီး ဧည့်ခန်းမှာ တီဗီထိုင်ကြည့်နေခဲ့ကြသည် ။ ကိုကတော့ သူ့သမီးလေးကို ပေါင်ပေါ်တင်ထားပြီး သားအဖနှစ်ယောက် ဂိမ်းဆော့နေတာဖြစ်သည် ။

သာယာနေတဲ့ အချိန်ဆိုတာ သူမတို့ မိသားစုအတွက်က ညပိုင်းလေးပဲ ရတာပါ၊ မိုးလင်းတာနှင့် ကိုက သူဖွင့်ထားသည့် ဖုန်းဆိုင်မှာ ထိုင်သလို ရမက်က ပိုးထည်ဆိုင်ကို သွားရသည် ။

သမီးလေးကို သူ့အဘွားတွေနဲ့ ထားခဲ့တာလည်း ရှိကာ မိဘနဲ့ တစ်နေကုန် အမြဲတမ်း မတွေ့ရသည့် အထီးကျန်မှုကို ရင်ထဲစွဲသွားမှာ စိုးလို့ ဖအေတစ်လှည့် မအေတစ်လှည့် သမီးကို ခေါ်သွားခဲ့ကြတာတွေလည်း ရှိသည် ။

တစ်နေကုန်ပင်ပန်းခြင်းသည် ညအချိန်လေးမှာ ဒီလင် ဒီသမီးတို့ ရဲ့ ရယ်သံ...ပြောသံလေးတွေ ကြားရမှ ချွေးသိပ်ခဲ့ရ၏။

ခုတော့ ကို့မေမေ သောကတွေနဲ့ ပြေးလွှားရောက် လာပြီး...

"သားကြီး...သားကြီးရေ...မင်းညီ ဘယ်ရောက်နေလဲမသိဘူး၊ ဟိုနေ့က လက်ဖွဲ့ပွဲမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာက သူ့ကိုမကျေနပ်လို့ လိုက်ရှာနေကြတယ်တဲ့ ၊ သူ့ကောင်မလေး ဖုန်းဆက်တယ်သိလား၊ မင်းညီလေးကို လိုက်ရှာပါဦး သားရယ်"တဲ့ ။

သူ့အမေ ဒီမျက်နှာမျိုးနဲ့ ရောက် လာပြီဆို သားဖြစ်သူ ခြေလှမ်းပြင်ပြီးသား...

ရမက် စိတ်တွေ ဖြစ်ပြီးခဲ့တာတွေကိုပါ မမေ့နိုင်ဘဲ ရင်ထဲမှာ တနုံ့နုံ့ဖြစ်နေခဲ့၏။ မေမေ ဆက်လက် နားချဖျောင်းဖျတာတွေကို မကြားချင်တော့သည် မို့ အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့မိသည် ။

နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေပြီဖြစ်တဲ့ သမီးလေးကို မြင်လိုက်တော့ ပူလောင်မှုက ပိုဆိုးလာသည် ။

သူမကိုယ်တိုင် ငယ်စဉ်ကတည်းက အဖမဲ့ဘဝနဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာဖြ

စ်သည် ။ ဖေဖေ ဒေါသကြီးသည် ၊ စည်းကမ်းနှင့်ပတ်သက်လျှင် ကိုယ့်သွေးသားကို ပြန်ပြီး ဖောက်ထုတ်ပစ်ဖို့ တောင် ဝန်မလေးတဲ့ သူ ဖြစ်သည် ။

ထို့ကြောင့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ လူမုန်းများ သည့် မန်နေဂျာတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့၏။ ဖေဖေ့လို လူကို သဘောကျအထင်ကြီးသူဟာ သူဌေးတစ်ယောက်ပဲဖြစ်ကာ လက်အောက်ငယ်သားတွေက မချစ်ခင်၊

မူမမှန် မရိုးသားတဲ့ သူတွေက မုန်းတီးကြ၏။

ဖေဖေ့ကို ချောင်းရိုက်လိုက်ကြပြီး ကားထဲ ပြန်ထည့်ထားခဲ့သည် ။ ဆေးရုံတင်လိုက်ရပြီး တစ်ပတ်လောက်ပဲ ကြာကာ ဖေဖေဆုံးသွားခဲ့၏။

ထိုစဉ်က ရမက် ငါးတန်းကျောင်းသူလေးပဲ ရှိသေးသည် ။ မေမေကို ယ်တိုင်က အစကတည်းက ပိုးထည်ဆိုင်ကြီးဖွင့်ထားခဲ့သည် မို့ သားအမိ နှစ်ယောက် ဘဝမပျက်ခဲ့တာတောင် အသက်ငယ်ငယ်နှင့် မုဆိုးမဖြစ်ခဲ့ ရသည့် မေမေနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေက အဆင်မပြေခဲ့သလို၊

အဖမဲ့သမီးတစ်ယောက်၏ ဘဝဟာလည်း သူများက ရှင်ပြုအလှူဖိတ်တာတောင် ကွမ်းတောင် ပန်းတောင် ကိုင်ခွင့်မရသည့်အဖြစ်ပါ။

ရမက် ကိုယ့်ဘဝကို မကျေနပ်ဖြစ်ရသလို မေမေ့ကို သနားမိသည့် အတ္တစွဲဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက အရိုးစွဲခဲ့တာ ခုချိန်ထိ။

ဒါကြောင့် ကိုယ်ချစ်တဲ့ သူတွေ့တာတောင် အဓိက စိတ်ဓာတ်သဘောထားကိုသာ စူးစမ်းအကဲခတ်မိသည် ။

ဘုန်းမြတ်ထွဋ်ဆိုသည့် ယောကျ်ားဟာ ကိုယ့်အပေါ်ကို သည်းခံအလို လိုက်လွန်းကာ သီချင်းတွေစပ်၊ ကဗျာတွေရေးတာလည်း ဝါသနာပါသေးသည် ။

ရုပ်ရည်ပြေပြစ်ခြင်းသာရှိပေမယ့် သူ့ရဲ့ နူးညံ့တဲ့ အပြောအဆို၊ သဘောထားကြောင့် ရမက် မျက်လုံးထဲမှာ တော့ ကိုဟာ အရမ်းချောတဲ့ ယောကျ်ားပဲ ဖြစ်၏။

စားပွဲပေါ်မှာ ပြုံးနေသည့် ကို့ရဲ့ ဓာတ်ပုံကို မတ်တတ်ရပ်နေရင်း ငေးကာ ရမက်ရဲ့ စိတ်တွေ အတိတ်ကို ပြန်ရောက်သွားလိုက်၊ နာရီကြည့်ဖို့ သတိရလိုက်...၊

ထိုစဉ် သမီးလေး လူးလွန့်လာသဖြင့် အနားကို ကပျာကယာ ပြေးသွားကာ နဖူးလေး သပ် လက်မောင်းလေးပွတ်နှင့် ချော့သိပ်နေရသည် ။

ဖေဖေ့လို စိတ်ဓာတ်အရမ်းပြင်းထန်တဲ့ သူကို ရှောင်ရှားကာ စိတ်ကြိုက်သဘောကျ သေချာရွေးချယ်ခဲ့တာတောင်မှ ...

ရမက် နာရီကြည့်မိတာ ဘယ်နှစ်ကြိမ်မှန်းမသိတော့ပါ။ ည ဆယ်နာရီကျော်နေပြီ၊ ကို့ဆီက ဖုန်းလည်း မလာ၊ ဘာသံမှ လည်း မကြား၊ သမီးလေး ငြိမ်သက်သွားမှ အသာပြန်ထကာ အပြင်ကို ထွက်ခဲ့မိ၏။

ထိုအခါ ဧည့်ခန်းမှာ မေမေနဲ့ ဒေါ်သက်လျာတို့ လင်မယား စကားပြောနေကြတာကို ကြားလိုက်ရသည် ။ ဒေါ်သက်လျာက ငိုသံတွေစွက်လျက်....

“သားငယ် သိပ်မိုက်တာပဲ ဖြူရယ်...သမီး ဒေါသထွက်မယ်ဆိုလည်း ထွက်စရာပါ၊ သားကြီးခမျာ သူ့ညီကြောင့် ငယ်ငယ်ကတည်းက သွေးထွက်သံယိုတွေ ခဏခဏ ဖြစ်ခဲ့ရှာတာ၊ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းလည်း ဆင်တယ်၊ ပုံစံချင်းလည်း တူတယ်၊ စိတ်ဓာတ်ကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်လာခဲ့မှန်းမသိဘူး၊ သားကြီးက မိသားစုကိုလည်း ကြင်နာတယ်၊ သူ့ညီအပေါ်မှာ လည်း ခုချိန်ထိ အလိုလိုက် အ

လျှော့ပေးနေတုန်း…”

“ဟုတ်တယ်နော်…မောင်မီးနေကတော့ အကြင်နာ နည်းသလိုပဲ”

ရမက် နားမထောင်ချင်တော့ဘဲ နေရာမှ ချာခနဲ ပြန်လှည့်သည် ။

ဘုန်းမီးနေ။

နင်ဟာ အကြင်နာတရားဆိုတာ ဘာမှန်းမသိတဲ့ အရိုင်းအစိုင်းကောင်ပါ၊ နင့်လိုလူဟာ ဒီမိဘ၊ ဒီလိုအသိုင်းအဝိုင်းမျိုးမှာ လာပြီးရှင်သန်ရမှ မဟုတ်ဘူး ။

လမ်းကြိုလမ်းကြား အမှိုက်ပုံဘေးမှာ တဲထိုးပြီး ပလတ်စတစ် ကောက်နေရတဲ့ ဘဝမျိုး ဖြစ်ရမှာ …

နာရီတကြည့်ကြည့်နှင့် ရမက် တက်ခေါက်မိပြန်သည် ။ ထိုစဉ် ဖုန်းသံက ကျယ်လောင်စွာ မြည်လာ၏။

ဒေါ်သက တဖြည်းဖြည်း ရဲတက်လာသည့် မီးခဲတွေလိုရှိကာ ဖုန်းသံကြောင့် ဧည့်ခန်းကို

ဘယ်လိုပုံစံနှင့် ပြန်ရောက်သွားခဲ့မှန်းမသိ။

“ဟဲလို”

ဖုန်းကို ဒေါ်သက်လျာက ကိုင်လိုက်တာဖြစ်ကာ ရမက် ထွက်လာတာမြင်တော့ ဖုန်းလှမ်းပေးမလိုလို ယောင်ယောင်မှားမှား ဖြစ်သွားသေးသည် ။ ရမက်က ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်နေလိုက်ပြီး ရှေ့တိုးမလာတော့မှ သူမပဲ နားထောင်လိုက်ပြီး …

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဘုန်းမြတ်ထွဋ် တို့ အိမ်ကပါ၊ ကျွန်မက သူ့အမေပါရှင်”

“.........”

“ဘယ်လို! ဘယ်လို...သားကြီး...”

“.........”

ဒေါ်သက်လျာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည် နှင့် ရမက် အနားကို ရောက်လာကာ ဖုန်းကို ပြောင်းယူလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်... ပြည်လမ်းမပေါ်မှာ ပါ။ သူနဲ့ အတူတွေ့တဲ့ သိန်းငါးဆယ် ငွေအိတ်တစ်အိတ်ကိုပါ ကျွန်တော်တို့ ထိန်းသိမ်းထားပါတယ်”

“သူ ဘာဖြစ်သွားလဲဟင်၊ ဒဏ်ရာတွေ တော်တော်များ သလား”

“သူ့ကိုတွေ့တော့ အသက်မရှိတော့ဘူးခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ဆေးရုံကိုသာ အမြန်ဆုံး လိုက်ခဲ့ပါဗျာ”

ရမက် ကိုင်ထားသည့်ဖုန်း လွတ်ကျသွား၏။ ရင်ဝမှာ မာကြောစူးရှသည့်လက်နက်တစ်ခု တိုးဝင်သွားသလို တစ်ဆို့ နာကျင်သွားသည် ။

“သမီး”

မေမေ့ခေါ်သံက နီးသွားလိုက်...ဝေးသွားလိုက်၊

ပြီးတော့ မေမေ မဟုတ်ဘဲ ယောကျ်ားတစ်ယောက်၏ အသံ ဖြစ်သွားပြန်သည် ။

“သူ့ကိုတွေ့တော့ အသက်မရှိတော့ဘူးခင်ဗျ”

“ပြည်လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ”

အသံနှင့်ပုံရိပ်တွေ လုံးထွေးသတ်ပုတ်ရင်း ရမက် တအိအိ လဲကျသွားခဲ့လျှင် နောက်ဆုံး အသိထဲမှာ ဘုန်းမီးနေ၏ ဘီလူးသရဲလိုမျ

က်နှာ၊

ဒီလိုတွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်…၊

ဖြစ်ခဲ့သမျှတိုင်း နင်ပဲ သူများကို ဒုက္ခပေးခဲ့တာ ဘုန်းမီးနေ၊

အဲဒီ သူများ ဟာ အမြဲတမ်းပဲ ငါ့ရဲ့ ယောက်ျား ဖြစ်နေခဲ့တာ…၊

အဲဒါကြောင့် ဆုတောင်းတယ်၊ နင့်လိုလူနဲ့ နောက်ထပ် ဆုံဖြစ်နေဦး မယ်ဆိုရင် လေတင်နဲ့ လေအောက်တောင် မထိုင်ရပါစေနဲ့ ..။

*

အခန်း (၂)

"ငါ့ကို ကြည့်ပါဦး၊ အရမ်း ပြင်ထားသလိုများ ဖြစ်နေသလား"

"ဩော်...လှနေတာကိုပဲ၊ ဘာဖြစ်လဲ မြင်တော့...ကိုယ့်ရဲ့ စေ့စပ်ပွဲ ဟာ.."

"အေးလေ စေ့စပ်ပွဲပဲမို့လို့ ပြောတာပေါ့"

"စေ့စပ်တာက အင်းယားလိတ်မှာ တခမ်းတနားလုပ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး လား၊ ဒီထက်တောင် ပြင်သင့်သေးတာ"

နွေးကို မေးလိုက်ရင်တော့ ဒီလိုပဲ ပြောမယ်ဆိုတာ သိပြီးသားပါ။

"ညနေခင်းကို ကျော်ဖြတ်ရဦးမှာ ဆိုတော့ ညမီးရောင်မှာ လည်း လှအောင် ပုစွန်ဆီရောင်စိုစိုလေး ဝတ်"

ဆိုတာလည်း သူပဲ တိုက်တွန်းခဲ့တာဖြစ်ကာ Beauty Spa တစ်ခုလုံး၏ ပိုင်ရှင်ပီပီ ရမက်ကို သူကိုယ်တိုင်ပြင်ပေးပြီး ကိုယ်တိုင် ပြန်လိုက်လာတာ ဖြစ်သည် ။

ကားမောင်းတာတောင် ဟိုနားဒီနားသွားဖြစ်တိုင်း 'မြို့ထဲဆို ငါ သိပ်မမောင်းရဲဘူး'လို့ ပြောတတ်ခဲ့သည့် နွေးက ခုတော့ သူကိုယ်တိုင် မောင်းလာခဲ့၏။

"ငါပဲ မောင်းပါ့မယ် ရမက်ရယ်...သတို့ သမီးလောင်း ရောက် လာပြီဆို လူတွေဝိုင်းကြည့်တဲ့ အချိန်မှာ မျက်နှာကြီးက အဆီတပြန်ပြန် ချွေး

တစိုစို ဖြစ်နေပေါ့မယ်”တဲ့ ။

နွေးနဲ့ ရမက်က တက္ကသိုလ်စတက်တော့မှ တွဲဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် သံယောဇဉ်ကတော့ မသေးပေ။

ကျောင်းတွေပြီးလို့ သင်တန်းတွေတက်ကြတော့ ကွန်ပျူတာသင်တန်းတစ်ခုပဲ တူကာ နွေးကလည်း သူ ဝါသနာပါတာကိုပဲ လုံးပမ်းသလို ရမက်ကလည်း မိဘလုပ်ငန်းမှာ ပဲ ကူညီရမည့် သမိုင်းပေးတာဝန်ရှိနေပြီးသားမို့ အင်္ဂလိပ်စပီကင်တစ်ခုပဲ နောက်ထပ်သင်တန်းတက်ဖြစ်သည် ။ တစ်ယောက်တခြားစီ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ခဲ့ကြပေမယ့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အဆက်အသွယ်လည်း မပြတ်၊ အသွားအလာလည်း ဒီတိုင်းပဲ ရှိခဲ့၏။

“မိန်းမ လူကိုကြည့်ပြီး ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ ငါ့မျက်နှာကြည့်နေပေမယ့် ဘုန်းမြတ်ထွဋ်ကို မြင်ယောင်နေတာမို့လား၊ ရင်တွေခုန်ပြီးတော့”

ကားမောင်းရင်း လှည့်ကြည့်မေးတော့မှ ရမက်က ပြုံးကာ…

“မဟုတ်ပါဘူး နွေးရယ်…ငါနဲ့ ကိုက ထွန့်ထွန့်လူးချစ်ကာစလူငယ်လေးတွေမှ မဟုတ်တော့တာ”

“ဒါပေါ့ ဆံဖြူသွားမကျိုးသေးတဲ့ ဆေးပေးမီးယူ အရွယ်တွေကိုး”

နွေးက ရွဲ့ပြောတော့ ရယ်လိုက်မိသည် ။

“အဲဒါမျိုး မဟုတ်ဘူး လေ၊ နှစ်နှစ်တောင် ချစ်ခဲ့ကြတာ၊ တစ်ခါမှ လည်း ကတောက်ကဆ မဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ ဒေါသ မာနတွေလည်း မပြိုင်ဖူးဘူး၊ အရမ်းကို နားလည်အေးချမ်းစွာ ချစ်ခဲ့ကြတာ”

“ဒါဆိုရင် ရင်မခုန်တော့ဘူးလား”

"ဟာ! အဲလိုလည်း မဟုတ်ဘူး လေ၊ ကိုက အရမ်းနားလည်တတ်တဲ့ သူ၊ သူ့ကို ငါချစ်တယ်"

"အေး...ချစ်တာတော့ ချစ်ကြပါ၊ နားလည်လွန်းတော့လည်း အေးစက်စက်ဖြစ်သွားတတ်တယ် သိရဲ့ လား၊ ရေတောင်မှ အေးနေတဲ့ သဘာဝအတိုင်း နေရာတကာမကောင်းလို့ ပူအောင် နွေးအောင် အမျိုးမျိုးလုပ်ပြီး သုံးကြရတယ်၊ အကောင်းဆုံးဆိုတာလည်း အဆိုးဆုံးကိုခံစားဖူးမှ တကယ်တန်ဖိုးကြီးတတ်တာမျိုး။ ချစ်ပဲချစ်နေကြရင် ကြာလာရင် ရင်ခုန်သံတွေ ရေခဲရိုက်ထားသလို ဖြစ်သွားဦးမယ်"

ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ဘူးဆိုသည့်မျက်နှာလေးနှင့် ရမက်က ရယ်နေ၏။ ဖြစ်လာဖို့ လည်း မရှိပါ။ ရမက် ဘယ်လိုနိုင်နိုင် ဘယ်လိုဆိုးဆိုး ဘုန်းမြတ်ထွဋ် ဆိုသည့် ယောကျ်ားက ယုယမပျက်၊ အလိုလိုက်တာတွေလည်း မလျှော့ခဲ့ပေ...။

"စေ့စပ်ပြီးရင် သိပ်ကြာကြာ အချိန်မဆွဲနဲ့ တော့နော်၊ ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ရအောင်"

လို့ ပြောထားခဲ့တာကို တွေးမိပြီး နွေးကို ထပ်မပြောဖြစ်တော့ပေမယ့် ရမက် ပြုံးနေတာ မပြီးနိုင်...၊

"ဒုက္ခပါပဲ..၊ ဟိုကားကလည်း တစ်စီးစာလေး လမ်းတောင်းတာကို မပေးဘူး၊ ငါကလည်း မြန်မြန်မမောင်းရဲတာနဲ့ နောက်ကျတော့မှာ ပဲ"

နွေး၏ ညည်းသံကြောင့် ရမက် ဟိုဘက်က ကားထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။

မျက်နှာကို မမြင်ရပါ။ ကူရှင်မှာ ကျောကပ်မှီထားပုံရသည့် ရင်ဘတ်ရှေ့ပိုင်းက လယ်သာဂျာကင်အနက်နှင့်ဖြစ်ကာ စတီယာရင်မှာ တင်

ထားသော လက်တစ်ဖက်မှာ အဖုအထစ် အချွန်အတက်တွေနှင့် အလွန်မုန်းတီးဖွယ်ကောင်းသည့် လက်ပတ်အနက်ပြားကြီးက ထင်းနေ၏။

လက်ခုံတစ်ခြမ်းထိ ဖုံးအုပ်နေသော လက်ပတ်လွတ်သည့် လက်ချောင်းတွေက တစ်ခုခုမှာ စီးမျောနေသလို တလှုပ်လှုပ်နှင့် စည်းဝါးလိုက်နေ၏။

"နားကျပ်တပ်ထားသလားမှ မသိတာ၊ နေဦး…ငါ ကြည့်လိုက်ဦးမယ်"

ရမက် ထိုင်သည့်နေရာကနေ ခါးလေးကုန်းသွားတဲ့ အထိ မျက်နှာကို မြင်ရအောင် ကြည့်သည် ။ မှန်က မှောင်နေကာ မျက်နှာကို မော့လှန်ထားပုံရှိသဖြင့် မမြင်ရပေ..၊ ဂျာကင်အတွင်းက စပို့ရှပ် လည်ဝိုင်းအဝါရောင်ထိ မြင်နေရပြီး မြင်လည်း မမြင်ရ၊ ပြောဖို့ လည်း မလွယ်။

"တောက်… ကားမောင်းနေတာတောင် သီချင်းနားထောင်ပြီး တစ်ရေး အိပ်နေသလားမသိဘူး။ စိတ်ညစ်တယ်"

"တီ…"

"ဟော့တော်"

နွေး ကားဟွန်းသံကြောင့် လှည့်ကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွား၏။ သူမ ကားမောင်းသိပ်မကျွမ်းကျင်ပေ၊ တစ်စီးစာ နေရာတောင်းပြီး ဖြတ်ကူးဖို့ ခေါင်းတည်ထားပြီးမှ မဝင်သာတော့ နွေးရဲ့ ကားကြီးက လမ်းကို ခပ်စောင်းစောင်း ဖြတ်ပိတ်ထားသလို ဖြစ်နေ၏။

နောက်ကားတွေ ဟွန်းတီးကြ၊ ခေါင်းပြူကြည့်ကြနှင့် ဟိုဘက်က ကားသည် လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ တရွေ့ရွေ့ ရှေ့တက်သွား၏။ အိပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ တမင်တကာ စိတ်ပုပ်တာ..၊ ရမက် ဒေါသ ဖြစ်သွားကာ ဖြ

တ်သန်းသွားသည့်ကားကိုကြည့်၍ တက်ခေါက်မိပြန်သည် ။

ထိုနေ့က လမ်းပေါ်မှာ နှစ်ယောက်သား ချွေးပြန်ရုံတင်မကဘဲ ရမက်ရဲ့ အင်္ကျီကျောပြင်မှာ ချွေးတွေ စိုလာခဲ့၏။

"အဲကွန်းကလည်း ဂတ်စ်ကုန်နေလားမသိဘူး၊ အေးလည်း မအေးဘူး။ ရမက် ငါ့ခေါင်းပေါ်မှာ ယပ်တောင်ပါတယ် ယပ်ခတ်နေလိုက်၊ ချွေးတွေပြန်နေပြီ"

"နင်သာ ဂရုစိုက်မောင်းပါ၊ ကားတွေက ကျပ်ညပ်နေတာပဲ"

ရမက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုထက် အချိန်ကို သတိရလာသည် ။ ဒီကြားထဲမှာ ဘုန်းမြတ်ထွဋ်ဆီက ဖုန်းဝင်လာပြန်သည် ။ ပြီးတော့ မေမေက လှမ်းမေး...၊

"မေမေ ဟိုတယ်လ်ရောက်နေပြီ၊ လူတွေလည်း စုံနေပြီ၊ သမီးတို့ ဘာလုပ်နေတာလဲ"တဲ့ ၊ သူငယ်ချင်းဆီမှာ ပြင်ဆင်ပြီး အဲဒီကနေ သွားမည်ဆိုလို့ မေမေကလည်း သူ့အစီအစဉ်နဲ့ သူပဲ လာမှာ ဖြစ်ကာ သားအမိ ဟိုရောက်မှ ဆုံမှာ ဖြစ်သည် ။

ဒီကြားထဲ ဒီကားနဲ့ ပဲ နှစ်ခါပြန်ဆုံဖြစ်ပြီး ဗုံလုံတစ်လှည့် ငါးပျံတစ်လှည့်..။

"တီ..."

"ရမက် ဟိုကား တွေ့လား၊ ဟွန်း.."

"တွေ့တယ်"

ရမက်နဲ့ ထိုလူက လှမ်းကြည့်လိုက်တာနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံသွားသည် ။ ထောင့်တွေပေါ်အောင် သိသာနေသည့် မဟာနဖူးကျယ်ကျယ်နှင့်

မျက်မှောင်ကုတ်ထားသော မျက်ခုံးထူထူတွေကို ဖြူသည့်မျက်နှာပေါ်မှ သတိထားလိုက်မိ၏။

သူက သူ့ကားနက်လေးပေါ်ကနေ ခုကျတော့ မှန်တစ်ဝက်ချထားပြီး နေရာပေးပါလို့ လက်ထောင်ပြ၍ တောင်းဆိုနေသည် ။

"မရဘူး"

ရိုင်းချင်ရိုင်း၊ ယဉ်ချင်ယဉ် သူက ကိုယ့်ဘက်မှာ ပဲမို့ ရမက်က မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး ကြားအောင် ပြောပစ်လိုက်သည် ။ ပြီး တော့ ...

"နွေး..လုံးဝမပေးနဲ့ ၊ ကပ်လိုက်ထား"

"မပေးပါဘူး၊ ဒီမှာ လည်း ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ ကိုယ်..."

ဒါဟာ ကိုယ်က လက်တုံ့ပြန်သလို ဖြစ်သွားခဲ့သည် မှန်းသိပေမယ့် ဒီလူ ဒီလောက်ထိ ယုတ်မာရိုင်းစိုင်းလိမ့်မည် မထင်ခဲ့တော့ ....

"ဟယ်! ဟိုကား ဟိုကား...နွေး...အရှိန်လျှော့..."

"ဟင်! ...အမလေး..."

"ဂျိမ်း..."

"အား!..."

ကားတွေ ပူးကျပ်မနေသည့်နေရာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အရှိန်မှန်မောင်း ရင်း သတိထားနေဖို့ မလိုတော့ ဘေးမှာ ရိပ်ခနဲ ပူးကပ်လာမှ ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရတော့ပေ၊ ကားနှစ်စီးသည် ဘေးချင်းချိတ်မိကာ ရမက်တို့ ကား လေးက ပလက်ဖောင်းပေါ် ခုန်တက်သွားခဲ့ပြီး လမ်းဘေးက ဗန်ဒါပင် ကို တိုက်ရိုက်ဆောင့်၏။

အသက်အန္တရာယ် မဖြစ်ကြသော်လည်း နှစ်ယောက်စလုံး ဆေးရုံရောက်မှ သတိရခဲ့ကြသည်။ ထိုဖြစ်ရပ်၏ အကျိုးဆက်ကြောင့် ရမက်နဲ့ ဘုန်းမြတ်ထွဋ်တို့ စေ့စပ်ပွဲ ပျက်လေသည်။

သည် ထိလည်း ဘုန်းမြတ်ထွဋ်မှာ ဤသို့ အငြိုးကြီး ရမ်းကားသော ညီတစ်ယောက်ရှိနေခဲ့မှန်း...၊

ဤသူဟာ ဘုန်းမီးနေ ဆိုသည့် မီးလိုပူလောင်စေသည့် သတ္တဝါမှန်း တကယ်စိုးစိမ့်မျှ မသိခဲ့ပေ...၊

တိုက်ဆိုင်စွာ မဆုံဖြစ်ခဲ့တာတွေက ကိုနဲ့ ရမက် လက်ထပ်ပြီးခဲ့တဲ့ အထိ...၊

*

အခန်း (၃)

နောက်တစ်ခါသည် ရမက် သမီးလေးကိုယ်ဝန်အရင့်အမာနှင့်ဖြစ်ကာ ကိုနှင့်အတူ ဟိုတယ်လ်မှာ ညစာစားပြီး ပြန်လာကြတော့ဖြစ်သည် ။

ကားပါကင်နေရာမှာ ညီဖြစ်သူ စီးနေကျကားကိုမြင်တော့ ဘုန်းမြတ်ထွဋ် ဟိုရှာဒီရှာ ဖြစ်သွားသည် ။

“လာပါ ကိုရယ်…သူ အထဲမှာ ရှိလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့”

“ မဟုတ်ဘူး ရမက်၊ အထဲဝင်မယ့်ကားတွေက ဒီမှာ ရပ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး ”

ကားသော့ကိုကိုင်ရင်း ဘုန်းမြတ်ထွဋ် ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက်ဖြစ်တော့ စိတ်မရှည်ပေမယ့်

ရမက် နောက်ကလိုက်ခဲ့ရသည် ။

သိပ်မရှာလိုက်ရဘဲ မှောင်မည်းမည်းထဲမှာ ထိုးသံ၊ ပုတ်သံတွေနှင့် အရိပ်တွေကို မြင်လိုက်ရ၏။ ဟိုဘက်က သုံးယောက်၊ ဘုန်းမီးနေ က တစ်ယောက်တည်း…၊

“ဟာ!…ဟိတ်…ရပ်ကြ…နေကြပါဦး”

“ကို မသွားနဲ့ လေ…လက်နက်တွေ ပါချင်ပါမှာ ၊ မသွားနဲ့ …”

ပြောလိုက်ကာမှ သတိပေးသလိုဖြစ်ကာ ဘုန်းမြတ်ထွဋ် ပြေးသွားခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့၏။ အားလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲတွေထဲမှာ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းလည်း ကြည့်လို့ မရတော့ဘဲ ရမက် အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေခဲ့သည် ။

"မြတ်ထွဋ်...ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ သွားစမ်းကွာ"

ရှုံ့ရှာဖွယ်ကောင်းသည့် ဘုန်းမီးနေ၏ မယဉ်ကျေးခြင်းကို ကြားလိုက်ရပြီး ...

"သွားလေကွာ"

"ဘုန်းနေ..မင်းလည်း တော်တော့၊ ငါ့ညီတို့ အား..."

"ကို.."

နာနာကျင်ကျင် အော်လိုက်သံကြောင့် ရမက် နှလုံးသွေး ရပ်သွားသလိုဖြစ်ကာ ဒီဘက်ကိုပြေးလာသည့်အရိပ်တွေကို ဒီတိုင်း ရပ်ကြည့်နေမိ၏။

"အမလေး...အား..."

လူတစ်ယောက်လုံးကို ဓားနဲ့ ထိုးပစ်ခဲ့ပြီး ကမူးရှူးထိုးလာသည့် တစ်ယောက်က ရမက်ရဲ့ ပခုံး တစ်ခြမ်းကို တိုးတိုက်ထွက်ပြေး၏။

ရမက် နောက်ကို ခြေသုံးလှမ်းလောက် ဆက်တိုက်ယိုင်ကာ ကားတစ်စီးပေါ်သို့ အင့်ခနဲ ပစ်ကျ၏။

ထို့နောက် ဘေးတိုက် လဲကျသွားခဲ့လေသည် ။

လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ဆေးရုံရောက်ကာ ကျသည့်နေရာမှာ လောင်သည့် မီးစကတော့ ဘာမှ မဖြစ်..၊

"သွေးတွေ အရမ်းဆင်းနေပြီး သမီးရယ်..ကလေးအသက်ထက်

လူကြီးက ပိုအရေးကြီးပါတယ်၊ ဗိုက်ခွဲမွေးမှ ဖြစ်တော့မှာ ကို ခေါင်းမ မာပါနဲ့ ကွယ်၊ မေမေ့ကို သနားပါဦး၊ သမီး ဒီလိုတင်းခံနေတော့ သမီး နာကျင်သလိုမြင်နေရတဲ့ မေမေ့ရင်ထဲမှာ လည်း ဝင်ကြည့်စမ်းပါ”

မေမေ မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် တတွတ်တွတ် တောင်းပန်နေတာကို ငဲ့မ ကြည့်မိအောင် နေသည် ။ ပါရဂူတွေ၊ ဆရာမတွေ ယောက်ယက်ခတ်နေ လည်း မျက်လုံးတွေမှိတ်၊ အံကြိတ်နေမိ၏။

“ကို့အခြေအနေ သိချင်တယ်”

ရမက်ထံမှ ဒီစကားတစ်ခွန်းကိုပဲ ကြားနေရကာ “သူ မသေနိုင်ပါဘူး ”လို့ ဖြေကြတာကိုလည်း ဘယ်လိုမှ လက်မခံ၊

ရမက် ကိုယ်တိုင်နာကျင်သည့်ဝေဒနာကြောင့် သတိလစ်မတတ် ဖြစ် နေခဲ့ပါပြီ၊ ထိုစဉ် ဘုန်းမြတ်ထွဋ်ကို လူနာတင်တွန်းလှည်းနှင့် သူမရှေ့ ထိ ခေါ်လာပေးကြရသည် ။

ကို ရောက် လာပြီဆိုတော့ ရမက် မျက်လုံးတွေဖွင့်ပြီး ပက်လက်က နေ ငဲ့ကြည့်လိုက်မိသည် ။ မျက်နှာမှာ အညိုကွက်ကြီးထင်နေလျက် ရင် ဘတ်ကနေ ပခုံးတစ်ခြမ်းထိ ပတ်တီးတွေ စည်းထားရသည့် ကို့ မျက်နှာ က သွေးဆုတ် ဖြူရော်နေသည် ။

ရင်ဘတ်ပေါ်ထိ စောင်ခြုံထားကာ ပိုက်တွေ တိုးလိုးတန်းလန်းနှင့် မြင်လိုက်တော့ ရမက် မျက်ရည်တွေ နားသယ်စပ်ကနေ ဆံပင်တွေကြားထဲကို တသောသော ဆင်းကြလေသည် ။

နူးညံ့အေးဆေးလွန်းသည့် ကို့ မျက်နှာလေးကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း သ နားလို့ မဆုံး..၊ ကိုယ့်မှာ ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာက ဆတက်ထမ်းပိုး ပို တိုးလာသလိုရှိခဲ့ပြီး မျက်လုံးတွေပါ ပြာမိုက်လာ၏။

ထိုစဉ် ကို့ရဲ့ ခြေရင်းမှာ ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည့် မျက်နှာတစ်ခုကြောင့် အမုန်းတရား၏ မီးတောက်က ယပ်ခတ်ပေးလိုက်သလို ဝုန်းခနဲ ထတောက်၏။

"ဘုန်းမီးနေ..နင် ထွက်သွား...နင် ခု ထွက်သွား၊ နင့်ကိုမြင်နေရရင် ငါ အသေခံသွားမယ်၊ ဒီကလေးကို မမွေးဘူး"

"ဟား! လုပ်လိုက်ပါလား၊ ကိုယ့်အသက်ကို အသေခံတာ ဘယ်သူက သနားရဦးမှာ လဲ"

"ဟော့...မင်း ဒီလိုမပြောနဲ့ လေ"

"သား"

"သား ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ"

"ယောက်ျားဖြစ်ပြီး တော်တော်မိန်းမဆန်တဲ့ လူ၊ လူနာကိုတောင် ရန်ပြန်တွေ့သေးတယ်"

ဆေးရုံတစ်ခန်းလုံးမှာ ရှိသမျှလူတွေ တစ်ယောက်တစ်ခွန်းနှင့် တိုက်ထုတ်ကြ၏။

"ဟွန်း"

ဘုန်းမီးနေ ဘယ်အသံကိုမှ မတုံ့ပြန်ပေမယ့် အံကြိတ်စူးစိုက်နေသည့် ရမက်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို စိုက်ကြည့်ပြီး 'ဟွန်း' ခနဲ မဲ့သည် ။

မေးဖျားတွေလှုပ်သွားတဲ့ အထိ ခပ်မဲ့မဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေကို သိသာအောင်ပြပြီးမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်၏။

ဘုန်းမီးနေနှင့် ရမက်ဖြူသည် မျဉ်းဖြောင့်တွေ ဖြစ်နေခဲ့ကြပေမယ့် မျဉ်းပြိုင်တွေတော့ မဟုတ်၊

ဆံုမှတ်တွေ များ စွာရှိနေခဲ့သော ထောင့်ကျဉ်း၊ ထောင့်ကျယ်၊ ထောင့်မှန် အမျိုးမျိုးကို ဖြစ်နေစေခဲ့ပြီး...၊

*

အခန်း (၄)

"သမီး"

စိတ်တွေ ဆုံမှတ်မဲ့ လွင့်နေဆဲ မေမေ့ခေါ်သံကြောင့် ဆုံမှတ်က မေမေ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဖြစ်သွား၏။

"ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလဲ သမီးရယ်...သမီး ဒီမှာ နေတာထက် ပိုပြီးအဆင်ပြေမယ့်နေရာ ရှိနိုင်လို့ လား"

"ရှိတာပေ့ါ မေမေ၊ သမီး စိတ်ချမ်းသာနိုင်မယ့်နေရာက အဆင်ပြေဆုံးနေရာပေ့ါ"

ဒေါ်ဖြူဖြူကျော် ခေါင်းတယမ်းယမ်း ဖြစ်သွားသည် ။

"ကလေးမျက်နှာကို ကြည့်ပါဦး သမီးရယ်၊ သူ့မှာ အဖေမရှိတော့တဲ့ အဖြစ်ကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရတဲ့ အထီးကျန်မှုမှာ ဘိုးအေဘွားအေတွေနဲ့ ပါ ထပ်ခွဲသွားရင် ကလေး ဘယ်လိုနေမလဲ"

ရမက် နှုတ်ခမ်းတွေ စေ့ထားရင်း ငြိမ်နေ၏။

ပခုံးသာသာလောက် ဆံပင်အဖြောင့် ပျော့ပျော့လေးတွေကို ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် ဘေးနှစ်ဖက်ကနေ နဖူးထိ သိမ်းလှမ်း၍ နောက်မှာ ကျောက်ကလစ်လေးနဲ့ ဖိထားတတ်သောမျက်နှာ...၊

မထူမပါး နှုတ်ခမ်းသားတို့ ကို အမြဲတမ်းလိုလို စေ့ပိတ်ထားတတ်၏ ။ သူမသည် ဘုန်းမြတ်ထွဋ် ဆိုသော ယောကျ်ား၏ ရင်ခွင်မှာ မှီနွဲ့ခွင့်၊

ကြည်နူးရယ်မောနေတတ်သည် မှ လွဲ၍ အစကတည်းက အပြုံးအရယ် နည်းခဲ့သူပါ။

ထိုယောက်ျား မရှိတော့သည့်နေ့ရက်များမှာ အပြုံးအရယ်မဲ့နေသော နှုတ်ခမ်းတို့ က စကားဟဟတောင် မပြောချင်တော့သလို နေ၏။

သမီးလေးကို ပွေ့ပိုက်ယုယနေတာတောင် သူမ ပြုံးရယ်ရမှန်းမသိခဲ့ ...။ ဒေါ်ဖြူဖြူကျော် ကိုယ့်သမီးမျက်နှာလေးကို ငေးရင်း အသက်လေးင ယ်ငယ်နှင့် တည်တင်းခက်ထန်နေတာကို နှမြောမိ၏။

စိတ် ဒီလောက်ထိခိုက်ပူလောင်နေရပါလျှင် သမီးလေး စောစာစီးစီး အရွယ်ကျသွားနိုင်တာကိုလည်း တွေးပူမိသည် ။

“သမီး...မေမေ ပြောနေတာကို ခေါင်းထဲ ထည့်ရဲ့ လားဟင်”

“မေမေကလည်း သမီး စိတ်ချမ်းသာသလို လုပ်ခွင့်ပြုနိုင်ဖို့ စဉ်းစားပါဦးလား မေမေ၊ ဒီနေ့ထိ...”

“နေဦး သမီး...ဒီနေ့ထိ မဟုတ်ဘူး ၊ သမီး ခြေးလေးကို ကိုယ်ဝန်မ လွယ်ရသေးခင်အထိ မောင်မြတ်ထွဋ်ရော မေမေတို့ အားလုံးရော သမီး ကို စိတ်ချမ်းသာမှုတွေ အများကြီး ပေးခဲ့ကြတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ သမီး မိခ င်ဘဝကို ရောက် လာပြီဆိုကတည်းက ကိုယ့်အတွက်တစ်ခုတည်း ကြ ည့်လို့ မရတော့ဘူး”

သမီးလေးနဲ့ ပတ်သက်လာတိုင်း ရမက် မချိတရိ မျက်နှာလွှဲလိုက်ရ သည် ချည်းသာ..၊

“ကလေးက မိဘလက်ထဲမှာ ထက် အဘိုးအဘွားတွေလက်ထဲမှာ ပို များ ခဲ့တာ၊ ရတ်တရက်ကြီး ခွဲထွက်သွားရင်..”

“ဟိုသတ္တဝါကလည်း ကလေးကို မတူသလို မတန်သလို ဆက်ဆံ

တာ မေမေ၊ ဒါက သူ့အိမ်၊ ကို မရှိတော့ဘဲ သမီး မနေချင်ဘူး”

“မတူတန်သလို ဆက်ဆံတာက သူကိုက ဘယ်သူ့အပေါ်ဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုပဲ မဟုတ်ဘူး လား၊ သူ့အိမ် ငါ့အိမ်ဆိုတဲ့ လောဘသက္ကာယမျိုးရှိတဲ့ ပုံ မပေါ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ ဟိုတုန်းကတည်းက သူ့အစ်ကို မဆုံးခင်အထိ အိမ်ကပ်နေဖူးလို့ လား၊ ခရီးတွေထွက်၊ ထင်သလိုနေ၊ ဒီလိုလူက အိမ်ကို ဥစ္စာခြောက်နေပေ့ါမလား၊ ဒီလိုပြောကြကြေးဆိုရင် သမီးလည်း တစ်ဝက်ပိုင်တာပဲ၊ အမွေပစ္စည်းတွေဆိုတာ ထားဦး၊ ဒီအိမ်ကြီးကိုပဲ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးပိုင်တာ”

“ခွဲထွက်သွားတဲ့ လူ ဒီအိမ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး လုံးဝခံစားခွင့်မရှိဘူးဆိုတဲ့ ကန့်သတ်ချက်က ရှိနေတယ် မေမေ၊ ဒါကြောင့် ကပ်နေတာလို့ သမီး အထင်မခံနိုင်ဘူး”

“ဖြစ်ရလေ သမီးရယ်…ကိုယ်က မမက်ရင်တောင် ကိုယ့်သမီးလေး နောင်ရေး ရှိသေးတယ်၊ ဒီခြံနဲ့ တိုက်ကြီးကပဲ သုံးသောင်းကျော်လောက် တန်နေတာ။ ခု ပေါက်ဈေးနဲ့ ဆို ဘယ်လောက်ဖြစ်နေဦးမလဲ မသိဘူး၊ ကိုယ်ရသင့်တာကိုတော့ ဆုံးရှုံးခံလို့ မဖြစ်တာ အမှန်ပဲ သမီး၊ နောက်ဆုံး ခွဲထွက်မယ်ဆိုရင်တောင် ကိုယ်က ထွက်ခွာတာ မဖြစ်ရဘူး၊ သူက ထွက်စေချင်ရင် ကိုယ်ရသင့်တာကို သူ ပေးရမယ်”

ရမက် အံ့ဩသည့်မျက်နှာနှင့် ဒေါ်ဖြူဖြူကျော့ဘက်ကို လှည့်လာကာ ..

“မေမေက ဒါကြောင့် သမီးကို မသွားစေချင်တာလား”

ဒေါ်ဖြူဖြူကျော် သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်ရင်း ခေါင်းခါသည် ။

“မှန်တာပြောရရင် ဒါက ကိုယ့်ဘက်က ပြောခွင့်ရှိနေတဲ့ အရေးမို့လို့

သမီးသိသွားအောင် ထောက်ပြတာပါ။ မြေးလေးအတွက်က အဓိကပါ သမီးရယ် … မေမေက ဒီလိုဖြစ်သင့်တယ်လို့ တိုက်တွန်းမိရင်တောင် သမီးတို့ သားအမိအတွက်ဆိုတာ နားလည်ပါ၊ မေမေ့မှာ ကိုယ့်ခြံ၊ ကိုယ့်ဝန်းနဲ့ အဆောင်အယောင်ပကာသန အားလုံး ပြည့်စုံပြီးသား၊ မေမေ့မှာ ရှိတာတွေလည်း သမီးအတွက်ပါပဲ။ မြေးလေးကိုတော့ သူ့အဖေရဲ့ အမွေအနှစ်ကိုပါ ခံစားစေချင်တယ်”

“အဲဒါတွေ သမီး သိတယ် မေမေ၊ ဒါပေမဲ့ ဘုန်းမီးနေကို မျက်နှာမြင်တိုင်း သမီး မုန်းတယ်၊ သူကလည်း မယဉ်ကျေးတဲ့ သူ၊ ဒီမှာ နေသမျှ သမီး ဒေါသတွေနဲ့ အသက်တိုမှာ ပဲ”

“သိထားရင်လည်း ကိုယ့်စိတ်ကို ဖြေပေါ့သမီးရယ်၊ တိုက်ကြီးဒီလောက်အကြီးကြီး၊ တစ်နေ့လုံးမှာ တစ်ခါမှ မျက်နှာချင်းမဆိုင်မိအောင် ရှောင်နေလို့ ရတယ်၊ အပေါ်ထပ်၊ အောက်ထပ်အခန်းတွေ သုံးဆယ်ကျော်ရှိတယ်၊ ဒီအိမ်ပုံစံကိုက မိသားစုနှစ်စု ဒါမှ မဟုတ် သုံးစုလေးစု အတူနေနိုင်အောင် တည်ဆောက်ထားတာ”

ဘုန်းမြင့်ထွဋ်တို့ ၏ ဘိုးဘွားတွေလက်ထက် အရင်ကတည်းက မျိုးဆက်တစ်ဆက်မှာ နှစ်ယောက် သုံးယောက်ထက် ပိုမမွေးခဲ့သော မပျက်ယွင်းသေးသည့် အစဉ်အလာတစ်ခု ရှိခဲ့သည် ။

ထို့ကြောင့် လူကြီးတွေ ချမှတ်ခဲ့သည့်စည်းမျဉ်းတစ်ခုဟာ အမြဲတမ်း သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း စည်းလုံးစွာနေကြဖို့ ၊ ဘယ်သူပဲ အိမ်ထောင်ကျကျ ‘ဘုန်းရိပ်’ စံအိမ်ကြီးမှာ ပဲ မခွဲမခွာ နေသွားရမည်။ မနေနိုင်၍ ခွဲထွက်သွားသူဟာ ရသင့်သည့်အမွေဆက်ခံခွင့်ကိုတော့ ခံစားခွင့်ရှိမှာဖြစ်ကာ ဒီခြံ၊ ဒီအိမ်နှင့်ပတ်သက်၍ မည်သည့်ခံစားခွင့်မှ မရှိပါ။

အကယ်၍ အခြေအနေအကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် ‘ဘုန်းရိပ်’စံအိမ်ကို

ရောင်းချပေါင်နှံခြင်း ပြုလုပ်ခဲ့လျှင် ရောင်းသူရော ဝယ်သူမှာ ပါ မည်သည့်ခံစားခွင့်မှ မရှိစေဘဲ နိုင်ငံတော်အား လှူဒါန်းရန်သာဖြစ်ကြောင်း ခိုင်မာစွာ အတည်ပြုခဲ့ပြီးဖြစ်သည် ။

ထိုသတ်မှတ်ချက်ကို 'ဘုန်းရိပ်'စံအိမ်၏ ကျန်ရှိသည့်လူကြီးပိုင်းတို့က လက်ဆင့်ကမ်း ထိန်းသိမ်းသွားရမှာ ဖြစ်ကာ ဖောက်ဖျက်သည့်မျိုးဆက်လက်ထက်မှာ 'ဘုန်းရိပ်'စံအိမ် ပျောက်ကွယ်သွားမှာ ပဲ ဖြစ်၏။

ဒါတွေကို သူတို့ လည်း တဖွဖွပြောခဲ့ကြသည် ။ ဘုန်းမြတ်ထွဋ်က ရမက်ထံမှ "ဒီမှာ မနေလိုပါ" ဆိုသည့် ငြိုငြင်သံထွက်လာမှာ ကိုစိုးကာ ဒေါ်သက်လျာတို့ ကလည်း ဘယ်သားကိုမှ ထွက်မသွားစေလိုသည့်ဆန္ဒတွေ ရှိကြ၏။ ထို့ကြောင့် …

"သားငယ်က နည်းနည်းရိုင်းပေမယ့် ဘာသိဘာသာ နေတတ်ပါတယ် သမီးရယ်၊ အန်တီတို့ လည်း သူ ရောက်လာတာနဲ့ သတိပေးပြီး ဆုံးမပါ့မယ်၊ သားကြီးနဲ့ သမီး ခွဲထွက်မသွားပါနဲ့ နော်၊ စိတ်တိုင်းမကျတာရှိရင် ပြော၊ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ မရှိစေရဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ အန်ကယ်တို့ က တားမြစ်နေတာထက် တောင်းပန်နေတာဆိုရင် ပိုမှန်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ သားငယ် ရိုင်းစိုင်းခဲ့တာတွေအတွက် အများကြီးကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ်၊ သမီး မာနကြီးတာကိုလည်း နားလည်တယ်၊ ဒါကြောင့် စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်သွားမှာ စိုးလို့ ပါ"

ဘုန်းမီးနေ နဲ့ ရမက် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိပြီး အဆင်မပြေ ဖြစ်လာတိုင်း မိဘနှစ်ပါးက တောင်းပန်ကြ၏။ လူကြီးတွေကိုလည်း အားနာသည် ၊ ကိုယ့်ယောက်ျားမျက်နှာကိုလည်း ငဲ့နေရရင်း ဘုန်းမီးနေ ဆိုတဲ့ သတ္တဝါကို သည်းခံနေခဲ့ရ၏။

ခုတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်လုံးကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီဖြစ်သည် ။

ကို ဆုံးသွားပြီးသည့်နောက်မှာ ‘ဘုန်းရိပ်’စံအိမ်ကြီးထဲက အတွင်းလှိုက် လောင်မြိုက်ခဲ့သော အမုန်းမီးတို့ သည် ...။

*